

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 35

31. srpna 2008

Cena: 6 Kč

CHVÁLA BOHU NOVÝ DEN TEĎ, NAŠE KROKY BOŽE DÁL VEĎ...

Osmého srpna Hospodin vedl kroky varhaníků a zpěváků do Náchoda, kde pod vedením náchodského faráře, varhaníka, sbormistra a našeho milého otce Peadra Dr. Zdeňka Kovalčíka začal již jubilejní XV. ročník varhanického kurzu Církve československé husitské. Jako každý rok nechyběli nováčci, kteří se ihned zařadili do kolektivu. Jelikož náš kurz nezná věkové hranice, zúčastnili se ho letos začínající čtrnáctileté varhanice, vysokoškolské studenty, pracující i důchodci.

I když mnozí z nás byli v Náchodě již popáté, napjatě jsme očekávali, jaký výlet pro nás náš "šerif" vymyslel. Minulé roky jsme již navštívili Polsko, Jaroměř, Kuks, Rychnov nad Kněžnou, Nové Město nad Metují, Dobrušku a další zajímavá místa Náchodska.

Tentokrát jsme se vydali po stopách bratří Čapků. Navštívili jsme Hronov, Červený Kostelec, Rtyni v Podkrkonoší, Malé Svatoňovice, Úpici, Boušín a Žernov. Výlet se náramně zdařil nejen tím, že se deštivé počasí přeměnilo na slunečné, ale byly pro nás připraveny zajímavé přednášky o bratřích Čapcích či místech i kostelech, kterými jsme projížděli. Nebyli bychom varhaníci, kdybychom v každém kostele a sboru nevyzkoušeli varhany. Nebyli bychom také zpěváci, kdybychom našim průvodcům nezazpívali.

Nedělní den jsme zasvětili Bohu a odpočinku. Dopoledne jsme zazpívali při bohoslužbách v Husově sboru a pak ještě při večerní mši v římskokatolickém kostele sv. Michala,

kde jsme potěšili svým zpěvem i hrou mnohé. K Náchodu také patří zámek, proto jsme si před obědem vyšlápli na třetí okruh prohlídkové trasy zámku, která se teprve nedávno otevřela turistům. Po zhlédnutí zajímavých interiérů zámku jsme se zadním vchodem vydali k vojenskému hřbitovu, kde byl pohřben poslední z rodu Schamburgů v roce 2006. Po vyčerpávající procházce následoval oběd v restauraci Vatikán, kde se o naše žaludky i po dalších dnech velice dobře starali, takže jsme v den odjezdu museli této restauraci vzdát hold za výborná skoro domácí jídla. Večer nás u stolu přivítala sestra Helena Hartychová, která pro nás připravila již tradičně biblickou večeři.

A začal boj o varhany... K dispozici jsme měli varhany v Husově sboru, v římskokatolickém kostele sv. Vavřínce, v římskokatolickém kostele sv. Michala a v našem sboru ve Studnici. Na faře byly ještě k dispozici klavír, keyboard či harmonium.

"Rozjezdy pro páteční hvězdy" vždy začínají prvním dnem nového týdne. Od pondělí do pátku navcvičujeme skladby na varhany, flétnu, saxofon i trubku, sólový zpěv, sborový zpěv. Naši přípravu především směřujeme k pátečnímu závěrečnému koncertu. Náš týden byl zpestřen natáčením České televize pro pořad Cesty víry, promítáním fotek i zvukového záznamu z koncertu okteta z Holandska a vyhlášením soutěže "Kráľ varhan".

Patnáctý ročník varhanického kurzu se loučil patnáctého srpna v 19 h

Dokončení na str. 3

XV. ročník varhanického kurzu ukončil koncert v Husově sboru v Náchodě

PŘED 60 LETY ZEMŘEL PREZIDENT E. BENEŠ

V Českém zápasě č. 36 z 9. září 1948 napsal jeden z vedoucích redaktorů B. V. Lohnický:

„Umřel člověk, který třicet let tvořil náš národní domov. Stal se naším mluvčím v převratné době, kdy dal Bůh světu procházet zkouškami velikého utrpení i veliké naděje. Život prezidenta Beneše byl ztělesněním naší

národní víry, která se proměňovala v nejpilnější snažení a největší práci. Byli jsme na přelomu doby v Boží přitvři, když jsme měli muže jako byl Masaryk a Beneš. Byli v pravém a nejkrásnějším smyslu hlasem naší země, nás všech. Dívající se do mrtvé tváře prezidenta Beneše, čteme v ní Osud malého národa, který toužil po jednom - býti mravní mocí, býti lidem, který jde vpřed. Masarykovství a benesovství ty zůstanou u nás spojeny v pojmy nejvyšších národních i všelidských ctností, jako jsou právo, spravedlnost, pravda, svoboda. Děkujeme Bohu, že nám je dal a že je vedl před tváří národa po cestách, na kterých bylo utrpení i sláva až kalich oplýval. Umřel nám Beneš. Svědek bojů a bojovník za lepší bytí nás všech. Oba byli uvědomělými lidmi víry a všechna jejich práce tryskala z poznání Boha. Prezident Beneš zemřel na půdě posvěcené stopou Božích bojovníků. Umřel jako jeden z nich. Jako Masaryka, tak i jeho nikdy nepohřbíme. S vírou v nesmrtelnost lidské duše hledíme za ním v modlitbě, abychom se jeho ideálům nikdy nezpronevěřili. I on jako každý smrtelný člověk měl jen částečné poznání pravdy, ale usiloval vždy o pravdu vyšší a vyšší. Prozřetelnost rozhodne, jak mnoho jí bylo a jak mnoho jí smělo býti v tomto věku dáno k uskutečnění. My dnes, prožívající první hodiny bez Beneše, cítíme každý celou svou bytostí a spolu i s pokornou vděčností, že jeho úsilí o pravdu nás osvobodilo a činilo náš domov krásný a štastný. Kdo by nechtěl býti Bohu vděčný? Kdo by nechtěl i v slzách říci s pocity odevzda-

nosti: Buď za Edvarda Beneše Bohu čest a sláva na věky...“

Soustrastný telegram paní Haně Benešové, který byl otištěn v témže čísle Českého zápasu, zaslal jménem církve bratr patriarcha dr. František Kovář:

„Vážená paní, Ústřední rada církve československé za celou církev Vám vyslovuje hlubokou účast na smutku ze skonu Vašeho vzácného chotě, prezidenta-Budovatele Československé republiky Dra Edvarda Beneše. S úctou a vděčností vzpomíná velkého prezidentova díla, zasvěceného nejobětavější práci pro náš drahý stát v duchu demokracie na křesťanském základě. Necht' v náplni věčnosti lehce odpočine její Nezapomenutelný Dělník, provázen oblažující zásluhou svého krásného života.“

V době, kdy se komunistická moc pokoušela odstranit jakoukoli připomínku demokratických časů první republiky a noviny se o úmrtí druhého prezidenta svobodného Československa zmiňovaly jen okrajově, věnoval Český zápas této významné osobnosti téměř celou první stranu a část strany druhé. Dvě generace se pak o prezidentu Benešovi ve škole neučily a pokud jen něco málo, blížilo se to realitě opravdu jen vzdáleně.

Edvard Beneš se narodil 28. května 1884 v Kožlancech jako desáté dítě v rodině drobného rolníka. Po absolvování gymnázia v Praze studoval od roku 1904 na univerzitě v Praze, v Paříži, v Dijonu, v Londýně a v Berlíně. Na základě svých vědeckých prací z filosofie, sociologie, historie a práva

Dokončení na str. 3

LÁSKA KE SPOLEČENSTVÍ A POKÁNÍ

Občas se člověku přihodí, že ho Bůh jakoby z ničeho nic ovane nečekanou inspirací ke konkrétnímu konání. Tak se to stalo v těchto dnech i mně, když jsem měl možnost si v ČZ přečíst článek bratra faráře Matouše "Hranice" a zhlédnout na programu ČT 2 pořad "Historie cs". Nedálo se jinak a musel jsem reagovat.

Svůj článek jsem nazval "Láska ke společenství a pokání". Bratr farář Matouš dobře ví, o čem píše, když zmiňuje v závěrečné modlitbě slova: obrať nás. Proto je nezbytná láska ke společenství, aby se pokání jednotlivce nestalo jen ulehčením vlastnímu svědomí, nýbrž zrodem hlouběji a poctivěji nahlížené nedávné minulosti naší církve.

Nedávno jsem jednomu bratru faráři napsal: „Cítím, že je nejvyšší čas se začít skutečně vyrovnávat s naší nedávnou minulostí. Je to ovšem potřeba udělat do hloubky, se všemi okolnostmi, specifiky a charakterovými vlastnostmi zúčastněných osob. Planá slova a prohlášení nestačí. Hříchy minulosti neustále jako společenství pocitujeme na současné

hloubce víry i opravdovosti a obětavosti služby.“ Když jsem ve zmiňovaném pořadu České televize poslouchal zmínky o naší církvi, dozvěděl jsem se od sociologa Zdeňka R. Nešpora: „Církev československá a Českobratrská církev evangelická byly režimem v padesátých letech a na počátku šedesátých let mnohem více protežovány nežli Církev římskokatolická.“ A druhá a poslední zmínka: „Pokud jde o fungování Státního úřadu pro věci církevní-SÚC (pozn. autora: existoval v letech 1949-1956), tj. kontrolního orgánu, který omezoval církev, tak v padesátých letech je velice úzká propojenost tohoto orgánu a ČČS. Situace se mění až ve druhém období za normalizace.“ Tento pohled na naši církev jsem měl možnost okusit si na vlastní kůži za poslední roky již několikrát a je otázkou, jestli děláme dost a zda pocitujeme nutkání tento nelichotivý stav změnit. Na krátkém exkurzu do minulosti naší církve se pokusím ukázat, že ryzejší náhled na novodobé dějiny naší církve snad možný je.

Oproti ostatním církvím prožila naše církev v květnu 1945 rozhodující zvrat v celé své poválečné historii. Krátce po osvobození bylo již 14. května Ministerstvem školství a osvěty zrušeno schválení všech dosavadních členů ústřední rady a diecézních rad a byla zároveň ustavena Ústřední národní správa-ÚNS ČČS. Tento okamžik byl jedním z rozhodujících momentů směřování naší církve v poválečné době. Není bez zajímavosti, že právě v nově vzniklé ÚNS se objevují jména PhDr. František Hub, František Roháč nebo Václav Molkup. A jsou to právě tato jména spolu s bývalým farářem Vladimírem Ekartem nebo poválečným šéfredaktorem Českého zápasu Václavem Vyšehledem, o kterých mluví ve spojení SÚC a ČČS sociolog Nešpor. Jedním z pramenů pro jeho konstatování je pravděpodobně jako v některých jiných případech kniha historika Karla Kaplana "Stát a církevní politika v letech 1948-1953". „Příslušníci či bývalí duchovní této církve (rozuměj ČČS) zastávali důle-

Dokončení na str. 3

Koukol vytrhá Bůh v pravý čas

Reagují na úvahu br. Pavla Hýbla s názvem *Paradox Církve Československé husitské, která byla uveřejněna v čísle 33/2008 Českého zápasu.*

Je dost možné (i když rozhodně ne jisté), že dojde k odluce církve od státu (což já osobně považuji za správné a poctivé). Kdyby k tomu došlo teď – za podmínek, které si sami představujeme, tedy že se církev musí starat o veškeré své potřeby – bylo by bezpochyby nutné přistoupit k administrativní i ekonomické reformě. Teď k tomu ale nedochází.

Podle mé zkušenosti je dost praktické se řídit Božími radami v co nejvíce oblastech života. Třeba i v téhle. Nemluví do ní slovo o nalomené třtině? O doutnajícím knotu? O vytrhání koukole? (Já osobně bych plela často moc ráda, v církvi obzvlášť.)

Jeden velmi konkrétní případ znám z vlastní zkušenosti. Když jsme před dvaceti lety přišli s manželem do Slaného – obce, kde byl velký byt a většina farářů tam v minulosti bydlela, dali se tamní členové spočítat na prstech jedné ruky (zato jejich věk by se počítal těžko). Skutečně také postupně vymírali. Byla to podle slov bratra Hýbla obec, kde nebylo „přirozeného přírůstku nových členů“. Naštěstí bylo přírůstku nadpřirozeného. Dnes nás bývá v neděli mezi 15 a 20, věkový průměr možná 30. Třtina se vzpamatovávala, knot rozhořel. Koukol vytrhá Pan Bůh v pravý čas. (Karásek vtipně zpívá: „My můžem třdit brambory a nás si po žni roztrídí Bůh.“) Bratr Hýbl má, myslím, pravdu v tom, že „to chce jen najít odvahu k tolik potřebným změnám“. Jen asi vidíme ty změny každý jinak. Já v tom, že budeme vážně Boží církvi – a pak se už nemusíme starat.

Zuzana Jurková

AFORISMIÁDA

Slávný člověk by mal na pár hodin navštívit svět o tristo roků, aby si přečítal životopisy, které o ňom medzitím popísali, a potvrdil by si tak teorii, že dejiny urobí z člověka všetko možné, len nie to, čo v skutočnosti bol.

***

Prší dva dni a už hovoríme: Je to strašné, stále leje. Dva dni svieta slnko a už hovoríme: Je sucho, mo-hlo by zapršať. Ľuďom nikdy nevyhovíeš. Nedokážu to nebesia, ako by to mohol obyčajný smrteľník? Je bláznovstvom sa o to pokúšať.

***

Niet väčšieho nepriateľa fanatizmu ako je filozofia. Tá učí človeka premýšľať a kto myslí, nemôže byť fanatik.

***

Cnostný človek rýchlo spozná, že

sa vydal na cestu osamelého dobrodruha.

***

Nepočúvaj hlasy vodcov. Počúvaj šumenie lesa a spev vtákov.

***

Čím viac vytrčaš z davu, tým väčšia pravdepodobnosť, že slučka, ktorá sa ponad kníše, sa zachytí na tvom krku.

***

Bezbožný je tento svet, bezbožný a plný kazov. Ale komu by sa chcelo loviť perly, keď pomyje má na dosah ruky?

***

Videl si už vraha kýchnuť? Keď kýcha, presne v tom momente sa naňho pozri, príde ti strašne komický a najmä ľudský.

***

Modlitba je ako polievka, má mnoho chutí a ešte viac vôní.

Juraj J. Dovala

Z kazateľského plánu

16. NEDĚLE PO SVÁTCÍCH SVATODUŠNÍCH

Marie si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo.

L 10,39

První čtení: Ž 65,2-3
Druhé čtení: Iz 30,15
Evangelium: L 10,38-42
K obětování: Ž 56,13
K požehnání: Ž 138,1

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Náš církev nálež k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny.

(pokračování z minulého čísla)

SVOBODNÉ ROZHODNUTÍ 2

Dvojakost zbožnosti a uctívání charakterizovala i poměry v době královské. Lid se klaněl Hospodinu i modlám. Eliáš na hoře Karmelu: Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Také proroci pozdějšího času brojí proti této dvojakosti. Srovnej s moderními modlami.

1 Kr 18. kap.; Iz 1,29; 66,3-4

Jak prožíváme neděle? Zvolíme stánek Boží nebo síně bezbožníků?

Ž 84,11 kral.

Doufáme v Hospodina nebo společně na člověka?

Ž 118,8-9

Spolu se žalmistou zvolme si poslušnost Božích ustanovení.

Ž 119,30-31.112.173

Víra v Pána Ježíše je také záležitostí vlastního rozhodnutí. Když Pána Ježíše mnozí učedníci opustili, zeptal se Pán Dvanácti: Také vy chcete odejít? Přečtěte si, co na to odpověděl Šimon Petr.

J 6,66-69

Následovat Pána Ježíše je věc naší rozvahy a vůle: Něco nás to bude stát! Nikdo tě nenutí: Musíš jít s Ježíšem. On říká: Kdo chce jít za

mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne! Je to stejné jako v dobách Mojžíšových: Jde o budoucí život nebo smrt!

Mt 16,24-28; L 14,25-33

Dnes se spíš setkáme s vlažností až lhotejností – lidem je to jedno – víra, pověra, nevěra. Také některé naše sbory jsou plné vlažných věřících. A vyskytují se i vlažní duchovní. Jak se na tyto sbory a tyto kněze dívá Pán Ježíš – ten Vzkříšený?

Zj 1,9-20; 3,14-22

Současný člověk je plný starostí o hmotné věci – buď o základní živobytí anebo o zvětšování majetku, o kouzelné zahraniční dovolené, o zvyšování příjmu. – Podívejme se na scénu, kdy Ježíš přišel k přátelům do Betanie. Jsme jako hospodyňka a hostitelka Marta? Anebo si vybereme to, co zvolila Marie: zklidnění v Ježíšově blízkosti a naslouchání jeho slovům?

L 10,38-42

***

STAŘÍ RODIČE

Známý je základní příkaz Desatera: Cti svého otce i matku...

Ex 20,12; Ef 6,1-3

Úcta před stářími.

Lv 19,32

Kdo zlořečí starým rodičům, musí zemřít.

Ex 21,17; Lv 20,9

Kdo zlořečí otci a matce, tomu zhasne jeho světlo v nehlubší tmě.

Př 20,20

Kdo zlehčuje své rodiče, buď proklet.

Dt 27,16

Poslouchej otce, on tě zplodil, a matkou nepohrdej, když zestárla.

Př 23,22

Synové kněze Élího. Neposlouchali svého otce a Hospodin rozhodl, že propadnou smrti. Élí byl velmi starý.

1 S 2. kap.

Příkladem ženy, která se postarala o staré rodiče, je Rachab. Když izraelský zvědovce tajně vstoupili do Jericha, tato nevěstka jim pomohla. Ale zavázala je přísahou, že ponechají naživu jejího otce, matku a sourozence, až bude Jericho dobyto.

Joz 2. kap., zejména verše 12-15
Když chlapec zaútočí na starého, bezectný na váženého, pak je společnost v rozkladu.

Iz 3,5

Texty vybrala:

Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Nad Písmem

CÍRKEV U KRISTOVÝCH NOHOU

Lk 10, 38–42

V dnešním evangelním textu se setkáme u Marty a Marie se dvěma odlišnými postoji. Marta jako aktivní hostitelka a Marie jako pasivní posluchačka. Současně mě však napadá, že to jsou také dva protichůdné postoje, které církev zaujímá vůči pozemskému světu.

Není divu, že je nám Marty trochu líto, když se o vzácnou návštěvu stará, běhá, vyvaňuje, nosí na stůl a odnáší. Ježíše si nesmírně váží a proto ho chce pohostit, jak nejlépe umí. Místo pochvaly a zastání se však Marta dočká Ježíšova nesouhlasu a výčitky. A přiznejme si, že je nám právě tato sloužící Marta bližší než naslouchající Marie.

Mentalita západní Evropy je zaměřena výkon a aktivitu, což se rovněž projevuje ve spiritualitě západního křesťanstva. Církve se svými řeholními řády se nerealizovala pouze v duchovním životě, ale zakládala mimo jiné školy, špitály, sirotčince, starobince a další jistě bohudělá zařízení. Zde vidíme, že působení církve v našem prostředí bylo vždy nějak spjato se službou či užitečností světu. Motto jednoho z nejstarších řádů benediktinů – "Ora et labora" (modli se a pracuj) to jen dokládá.

Doba pokročila a mnohé z toho, co bývalo kdysi výsadou církve nyní provozují státní či soukromé instituce se svými školskými, sociálními a zdravotními systémy. Přesto vidím u mnohých církví snahu, že chce dokázat společnosti a někdy i sobě samotným, jak jsou užitečné a že je svět potřebuje. Jako křesťané možná takto smýšlíme a konáme nevědomě v atmosféře

budoucího vyrovnání státu s církvemi. Také víme, jak těžké postavení církve ve společnosti má. Proto jí chceme dokázat, jak jsme prospěšní, ba dokonce pro společnost nezbytní. Stavíme se do pozice Marty a myslíme si, že je potřeba mít nejrůznější účelová zařízení, školy, církevní gymnázia, zapojovat se do nejrůznějších sociálních projektů a programů, pořádat nejrůznější výstavy, koncerty atd. Snažíme se za každou cenu být v akci, aby se o nás vědělo.

Spousta těchto činností je jistě dobrá, hrozí však jedno zásadní nebezpečí, že nebudeme u Pána a nebudeme mu naslouchat. Všechno úsilí vyvíjíme proto, že ho chceme my z vlastní vůle, toužíme se zalíbit světu, nikoli Kristu. A to je chyba, neboť je to cesta, která nás od Boha vzdaluje. Ve světle tohoto příběhu není na škodu si připustit, že jsou spousty sekulárních organizací, které nás v našem snažení mohou často i lépe zastoupit.

Kdo nás ale může zastoupit v modlitbě, v hlásání evangelia a v získávání nových učedníků? Zde se dotýkáme samotné podstaty poslání církve v tomto světě. Jestliže má církev společnost, jejíž je sama součástí, něco nabídnout, musí jít právě tímto směrem. Být v blízkosti Krista a zvěstovat Boží slovo, modlit se a přivádět svěřený Boží lid ke spáse. To za církve nikdo neudělá. Proto Mariino místo u Ježíšových nohou je i naším místem. Být přímo u zdroje, u Krista, a naslouchat mu a teprve potom působit v tomto světě, přinášet lidem smíření, odpuštění a život věčný. Myslím, že to není málo, co nabízíme. Proto by

bylo smutné, kdyby církev byla ceněna jen za to, že dokáže nabídnout alternativy v sociální péči a ve školství, a že obohacuje kulturní scénu. Církev přijala slova od Pána, jež vedou do domu našeho Otce. Tato výlučnost a jedinečnost poslání církve, kterou jsme si nedali my sami, ale obdrželi ji od Krista, by nás měla posílit v naší víře a službě bez ohledu na to, jak nás bude vnímat nevěřící většina. Pokusme se dnešní příběh přijmout jako povzbuzení investovat energii do činností, které třeba nejsou příliš vidět a které třeba hned někdo neocení – Ježíšovými slovy vybrat si to, oč nepřijdeme. To znamená rozjímání nad Písmem, denní modlitba, touha naslouchat Božímu hlasu a prožívat Kristovu přítomnost v našem životě. Jen tak zakusíme společenství církve jako počátek Božího království na Zemi. Proto se Kristus narodil a proto byl vylit Duch svatý.

Jaroslav Krivánek

Pane,
shlédni na svou
pozemskou církev,
která bojuje s lidskými
slabostmi a selháními.
Prosíme,
ať se nepropůjčuje věcem,
ke kterým jsi ji nepovolal.
Ať se nevzdalujeme
od našeho Pána,
ale nasloucháme mu
u jeho nohou,
abychom tak ve světě
plnili Otcovu vůli.
Amen.

PŘED 60 LETY ZEMŘEL PREZIDENT E. BENEŠ

Dokončení ze str. 1
se v roce 1913 stal docentem pro obor filosofie se zvláštním zřetelem k sociologii na pražské filosofické fakultě, v roce 1914 i na České vysoké škole technické a roku 1922 byl jmenován na Univerzitě Karlově řádným profesorem sociologie.

Ihned po vypuknutí první světové války se Edvard Beneš podílel po boku pozdějšího prezidenta T. G. Masaryka na přípravách k vytvoření samostatného československého státu. Stal se vedoucím představitelem ilegální organizace tzv. Maffie a v roce 1915 odešel za Masarykem do zahraničí. Jako generální sekretář Národní rady československé v Paříži přispěl k organizování zahraničního odboje a dosáhl již v průběhu roku 1918 mezinárodního uznání nového státu.

Jako ministr zahraničních věcí v letech 1918-1935 se významně podílel na vzniku Společnosti národů. Byl mj. v roce 1924 spoluautorem mírového tzv. ženevského protokolu, 1923-27 členem Rady Společnosti národů, 1927-28 členem jejího bezpečnostního výboru, 1932-34 zpravodajem odzbrojovací konference.

V rámci Společnosti národů zapojil Československo do demokratické politické struktury Evropy. Spojenecké svazky s Francií a s Malou dohodou (Jugoslávie a Rumunsko) byly v průběhu dvacátých let doplněny smlouvami téměř se všemi dalšími evropskými zeměmi. Situace se však zásadně změnila nástupem Hitlera

k moci. Po zvolení prezidentem republiky v prosinci 1935 se Edvard Beneš podílel na užším seskupení demokratických sil v republice. V té době se zhoršilo i mezinárodní postavení Československa, když okolní státy (Maďarsko, Polsko, Rakousko) navázaly spolupráci s Německem. O dohodu s Hitlerem usilovala i anglická politika tzv. appeasementu - usmířování - podporovaná Francií. 29. září 1938 se uskutečnila v Mnichově dohoda čtyř velmocí (Anglie, Francie, Německo, Itálie) o připojení pohraničních oblastí republiky k Německu. Edvard Beneš, kterého Hitler pokládal za svého úhlavního nepřítele, byl z těchto jednání vyloučen. Československá vláda se pod pohrůžkou osamocené války rozhodnutí podřídila. Na nátlak z Berlína byl Edvard Beneš přinucen 5. října 1938 abdikovat ze svého prezidentského úřadu a opustit republiku. Za práci ve prospěch míru ve Společnosti národů a postoje v mnichovské krizi byl opakovaně navržen (mj. budoucím britským premiérem Churchilem a mexickým parlamentem) na Nobelovu cenu za mír. Návrh byl postoupen do nejužšího výběru, cena však nebyla po vypuknutí války v roce 1939 udělena.

Do nové politické akce se Edvard Beneš zapojil v okamžiku, když Německo 15. března 1939 vojensky okupovalo zbytek českých zemí. Den poté vystoupil Edvard Beneš s mezinárodním prohlášením zaslá-

ným Spojeným státům, Anglii, Francii, Sovětskému svazu a Společnosti národů, v němž označil německou agresi jako mezinárodní zločin spáchaný na českém a slovenském lidu a zahájil boj za osvobození Československa. V letech 1939-1945 vytvořil v Londýně mezinárodně uznaný exilový stát. Poté, co Anglie a Francie v roce 1942 odvolaly mnichovskou dohodu (Itálie v roce 1944), otevřela se cesta k obnově republiky v předmnichovských hranicích. Podpisem Atlantické charty uzavřené Spojenými státy, Anglií a Sovětským svazem v roce 1941 se Československo stalo součástí spojenecké aliance bojující proti Německu, Itálii a Japonsku. V roce 1945 se Edvard Beneš vrátil do vlasti jako vítěz s cílem navázat na demokratický politický vývoj první republiky.

Sovětské vojenské vítězství, ale i válečné strádání a brutalita nacistické okupace, vedly však k výrazné radikalizaci obyvatelstva a k posílení pozic komunistů, kteří byli řízeni Moskvou. Během únorového převratu byl prezident Beneš vystaven soustředěnému tlaku komunistické strany, proti kterému se nemohl opřít o účinnou podporu demokratických sil. Z prezidentského úřadu odstoupil v červnu 1948 poté, co odmítl podepsat komunistickou ústavu.

Střežen státní bezpečností zemřel ve své vile v Sezimově Ústí 3. září 1948.

(noe)

CHVÁLA BOHU NOVÝ DEN...

Dokončení ze str. 1
v Husově sboru v Náchodě koncertem, při kterém zazněly skladby od J. S. Bacha, O. Lassuse, L. Böllmanna, G. F. Händela, J. Myslivečka, O. Messiaena, F. Liszta, J. Stanleje a také od našich účastníků-skladatelů Lukáše Rýdla a Václava Kovalčíka.

Tento jubilejní ročník si vysloužil od posluchačů veliký a dlouhý potlesk nejen za koncertní vystoupení, ale i za celoroční práci, která se odrazila v našich výkonech.

V den odjezdu jsme se rozloučili songovou bohoslužbou, jejímž autorem je Bc. Václav Kovalčík.

Kázáním posloužil náš dlouholetý spirituál bratr Josef Špak, který nás

provázel celý týden při ranních a večerních pobožnostech.

Hospodinu děkujeme, že kurz varhaníků a zpěváků naší církve již dovršil 15 let a především děkujeme našemu vedoucímu, tatínkovi kurzu Zdeňku Kovalčíkovi, který svými radami vede naši hru či náš zpěv. Poděkování také patří našemu současnému spirituálovi kurzu za duchovní vedení. Také vzpomínáme a děkujeme Bohu za duchovní vedení v minulých letech již zesnulou spirituálkou Miroslavou Skálovou. Všem, kteří se podílejí či podíleli na přípravě i průběhu všech kurzů patří veliké díky nejen nás varhaníků a zpěváků, ale doufám, že i celé naší církve.

Hana Rohlíčková

lidech a past sklapla. Často nebylo ani nutné, třeba i z taktických důvodů, podepisovat závazek spolupráce. V této souvislosti je pak nutné rozlišovat duchovní, kteří vědomě škodili a předávali informace, o kterých museli prokazatelně vědět, že jejich bratru či sestře ublíží nebo za své "služby" dokonce pravidelně pobírali finanční odměny či dárky. A mezi těmi, kteří byli ke spolupráci například donuceni násilím či jim bylo jinak vyhrožováno. Když si zmíníme případ současné předsedkyně rady starších v Rudné u Prahy paní Milušky Havlůjové, která se při výslechu v Bartolomějské dívala oknem na kočárek a vedle visely její civilní šaty. Ona věděla, že doma má stejně starého synka jako je právě to miminko v kočárku, a že když nepodepíše, tak ho několik let neuvidí. Jistě málokdo by ji mohl soudit, kdyby tak učinila a podepsala. Je obdivuhodné a ohromně statečné, že dokázala raději zvolit cestu věznění a tedy cestu Boží, i když si za to dodnes nese následky. A takových příkladů se dá uvést desítky. Bylo by statečné a pro církev očistující, kdyby v naší církvi každý jeden ze spolupracovní-

ků, ať již byli soudem označeni za neprávem registrované či nikoliv, vyznal svůj příběh a nalezl sílu učinit pokání. Nemá cenu se tvářit, že se nic tak závažného nedělo. Žel Bohu, dělo a bude se dít i nadále, pakliže si každý z nás neuvědomí existenční potřebu vyrovnání se s naší minulostí. Bůh nám v tom pomáhá a dej nám sílu prozívat.

Před prázdninami jsem prostřednictvím ÚR požádal všechny duchovní, aby se ve svých náboženských obcích pokusili vypátrat po únoru 1948 perzekvované a vězněné příslušníky naší církve, jejichž případná svědectví by napomohla k hlubšímu pohledu na naši církev. Prostřednictvím tohoto článku se osměluji oslovit i ty, kteří by chtěli převyprávět svůj životní příběh a pomoci tak ukázat, že různé formy spolupráce s lidově demokratickým režimem nelze vnímat jen černobíle. Snad by pak naše církev mohla být častěji nahlížena v bohubilbějším pohledu. Co více můžeme pro naše předky, kteří tuto církev vystavěli, udělat. Děkuji.

Martin Jindra
tel.: 731 743 788

LÁSKA KE SPOLEČENSTVÍ A POKÁNÍ

Dokončení ze str. 1
žitě odborné funkce v církevním oddělení NF a poté v SÚC, což nezůstalo bez vlivu na poměr úřadu ke katolické církvi", píše se v této publikaci. Podobně ve studii Ondřeje Matějky v Soudobých dějinách č. 2-3, ročník 2007: „Jsou to berani, ale můžeme je využít.“ Autor přitakání ČČS k novému režimu odvozuje kromě Českého zápasu z let 1945-1946, situační zprávy z SÚC i z právě uvedené citace. Není bez zajímavosti, že Karel Kaplan ve své knize jako pramen uvádí "neexistující" článek v Rudém právu č. 196 z 21. 8. 1947 nazvaný "Komunistická strana v Československé církvi".

Proč neexistující? Prošel jsem všechna uváděná vydání Rudého práva, a to i rok předtím a rok poté, a nikde se zmiňovaný článek nenachází. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že má Kaplan z velké části pravdu. Problém je jenom v tom, že kromě druhotných pramenů, jako jsou například poválečné České zápisy nebo veřejná prohlášení představitelů naší církve, je pro komplexní poznání poválečné situace v naší církvi nutné, ponořit se i do primárních archivních materiálů, studovat život v jednotlivých náboženských obcích a radách starších, podívat se na hodnotící zprávy v Archivu bezpečnostních složek, Národním archivu, navštívit velké množství pamětníků atd. Víme, že tak Karel Kaplan samozřejmě činí, ale vzpomínaná kniha se nekatolickými církvemi zabývala jen okrajově, a proto nebylo možné zajít do

podrobností. Když se totiž do zmiňovaných pramenů ponoříte, tak například zjistíte, že Václav Molkup sice vzešel z naší církve, ale jako Krajský církevní tajemník v Praze jí spíše škodil. Stačí si připomenout jeho prohlášení "Církev a politika", které pronesl v lednu 1946 při příležitosti ukončení činnosti ÚNS: „Považuji za trvale významný počín ÚNS, že poprvé jasně u nás prohlásila, že musí být učiněn konec sebevražednému mínění, že církev musí být apolitická. Naopak. Církev musí vždycky a jasně z náboženských a svobodně křesťanských důvodů podporovat budovatelské úsilí těch, kteří se snaží, aby život našeho národního společenství byl lidštější, plnější a krásnější, neboť zde platí Ježíšské: kdo není s námi, je proti nám.“ Podobně ani František Hub či Vladimír Ekart, kteří to dotáhli na SÚC až na vedoucí 3. respektive 1. odboru, nikterak výrazně svoji bývalou církev neprotežovali a měli dost svých starostí, když byli za zpackání tzv. Akce "K" v září 1953 vzati do vazby a několik měsíců věznění svými soudruhy. Takto stručně jen pár střípků na upřesnění.

Ale abych se vrátil k článku bratra faráře Matouše a k pomyslné hranici, která by se neměla překročit. Každý farář či farářka musel po přijetí nových církevních zákonů obdržet pro výkon svého povolání tzv. souhlas pro výkon duchovenské služby. Ten, jak mnozí z vás jistě pamatují, byl udělován vždy pro konkrétní místo a nikoli biskupem, který podával pou-

ze návrh, ale příslušným státním orgánem. Rovněž díky zákonu č. 218 o Hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem (pro naši církev tento vztah upravovalo vládní nařízení č. 220/49) byly všechny církve jako celek existenčně a sociálně závislé na státu. Dále byli duchovní nuceni složit slib věrnosti státu, bylo omezovalo církevní školení a práce s mládeží, každý duchovní "obdržel" svého církevního tajemníka, který nad ním dlel okem ostrážitým, i když často jistě záleželo, jaký člověk to byl. A dalo by se pokračovat. Mezi všemi těmito okolnostmi se formovala u každého jednoho duchovního ona hranice a bylo na každém, kam až se posouvala.

Na závěr se nelze vyhnout ještě jedné obzvláště citlivé okolnosti, kterou představuje fungování StB a její agenturní síť. Je jen málo farářů a farářek, kteří by se s činností této represivní složky lidově demokratického režimu nesetkali. I zde je třeba podívat se do archivů a pakliže se dochovaly příslušné materiály, tak vynášet názory - ne soudy až podle nich, svědectví pamětníků atd. Rovněž je dobré si uvědomit, že mnozí z příslušníků StB, kteří vytvářeli agenturu v jednotlivých církvích, byli podrobně školeni pro získávání schopných a kvalifikovaných agentů. Kontakt začal nevinou konverzací na obecné téma a po několika návštěvách jste získal pocit zcela neformálního přátelského rozhovoru. Postupem času pak člověk zjistil, že najednou hovoří o své církvi a konkrétních

ZPRÁVY

Dny židovské kultury

Náboženská obec Hořice zve na oslavy Evropského dne židovské kultury, které pořádá naše církev společně s městem Hořice, Městským muzeem Hořice a Domem kultury Koruna, pod záštitou starosty města pana Ivana Doležala.

Program:

Sobota 6. září

* 14 h – Ekumenická bohoslužba v synagoze

* 16 h – Dětská opera Brundibár v provedení Dismanova rozhlasového souboru – Divadelní sál radnice

Neděle 7. září

* 14 h – Neztratit víru v člověka – vernisáž výstavy zapůjčené Vzdělávacím a kulturním centrem Židovského muzea v Praze, při níž proběhne beseda s pamětníkem a vystoupí žáci ZUŠ – Městské muzeum

Neděle 21. září

* 15 h – Doufám, dokud dýchám... – prezentace knihy Věry Vlčkové, beseda s autorkou a pamětníky a slavnostní zakončení výstavy – Městské muzeum

Mgr. Eliška Zapletalová

Lahodná vteřina v Praze

Srdčně vás zveme na komponovaný pořad hudby a poezie - autorské čtení, které se uskuteční 11. září v 18 h v barokní místnosti Sboru knížete Václava na Zderaze v Praze 2, Resslově ulici. Čte autor pořadu Stanislav Kubín. Mixáž doprovodného slova (Alfred Strejček, František Novotný, Petr Štěpánek, Jiří Vaníček, Benjamin Mlýnek) a hudby (studio AWR Praha).

(rst)

Ekumenická neděle

Česká biskupská konference spolu s Ekumenickou radou církví již tradičně

vyhlašuje Ekumenickou neděli, která letos připadá na 21. září. Jejím obsahem budou bohoslužby, modlitební setkání a další akce, kterými křesťané z různých církví oslaví společně den Páně, památku Kristova vzkříšení a seslání Ducha svatého.

Letošní pořad bohoslužeb připravila Evangelická církev metodistická a sestavila liturgii, jejíž texty jsou k dispozici ke stažení na www.ekumenickarakada.cz nebo na požádání na Odboru pro vnější vztahy Úřadu ústřední rady (tonzarova@ccsh.cz, vodickova@ccsh.cz). Liturgii lze přizpůsobit místním podmínkám.

Letošní sbírka je určena na první českou dálniční kapli "Smíření", která byla v tomto roce otevřena na dálnici D5. Výtěžek ze sbírky zasílejte na účet Ekumenické rady církví v ČR 473 492 623/0300 pod variabilním symbolem č. 52725.

(kv)

Pohlednice Nazaretu

Pracovníci a klienti chráněné dílny diakonického střediska Nazaret (www.nazaret.cz) vytvořili krásné vánoční pohlednice, kterými můžete potěšit v pozeňnaném adventním čase své blízké a přátele. Vaše obec může také pohlednice prodávat svým členům nebo je nabídnout firmám, které by chtěly rozesílat vánoční blahopřání obchodním partnerům. Jejich zakoupením uděláte radost svým blízkým a ještě přispějete na chod chráněné dílny Nazaretu. Pohlednice budou zadány k tisku v polovině září, objednávky tedy proveďte, prosím, co nejdříve. Cena pohlednic bude vycházet z náklaďáku a bude se pohybovat ve standardních mezích.

Objednávky zasílejte na adresu Úřad ústřední rady ČČSH, sociální odbor, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 nebo na e-mail socialni@ccsh.cz

Mgr. Lenka Nováková

Loučení s klaunem

Milé děti, po prázdninách nás opět čeká škola nebo školka a my bychom se s prázdninami měli patřičně rozloučit! 3. ročník "Loučení s klaunem" vypukne 7. září v 15 h na farní zahradě naší církve (když bude přšet, tak v budově), ul. Leoše Janáčka 1686 v Mostě. Přijďte s maminkou i tatínkem, jistě se také rádi pobaví. Po představení bude jako každý rok opékání špekáčků - vezměte si jeden do batůžku. Více na: www.volny.cz/ccsh-most

V Brně k církevnímu tisku

Setkání k problematice církevního tisku se koná ve dnech 9. a 10. října v Brně na Lipové. Přihlášky zasílejte na adresu Českého zápasu nebo mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Bohoslužba v Holicích

Zveme vás v neděli 14. září do Husova sboru v Holicích na bohoslužbu, kterou bude sloužit br. biskup Štěpán Klásek.

(rst)

Nové kontakty

* Náboženská obec Vlašim oznamuje nová telefonní čísla na farní úřad: 326 539 076, 725 704 077.

* Náboženská obec Brandýs nad Labem již nepoužívá pevnou linku číslo 326 902 714. Lze se dovolat pouze na mobil 721 501 016.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 1. 9. – 20 h
Bach, Orff, Liszt, Widor
Prague Brass Ensemble
- * 2. 9. – 17 h
Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka, J. Šedivý – trubka
- * 3. 9. – 17 h
Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová – soprán,
B. Rabas – varhany
- * 4. 9. – 17 h
Bach, Dvořák, Vivaldi
J. Pokorná – varhany, P. Hůla – housle
- * 5. 9. – 17 h
Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka
- * 5. 9. – 20 h
Mozart, Vivaldi, Bach
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková – soprán,
M. Laštovka – trubka
- * 6. 9. – 17 h
Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
- * 6. 9. – 20 h
Mozart, Vivaldi, Bach
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková – soprán,
M. Laštovka – trubka
- * 7. 9. – 14 h
Benefiční koncert
- * 7. 9. – 17 h
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková – varhany,
P. Příbyl – viola
- * 7. 9. – 20 h
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha – hoboje,
A. Vondráčková – housle

KALENDARIUM – SRPEN

1. 9. 1798 - Vydán byl zákon o výkupu z roboty, který ponechával její reuici pouze na vůli vrchnosti. Při znehodnocování měny však feudální velkostatkáři neměli na přeměně robotních povinností v peněžní rentu zájem.

2. 9. 1883 - Narodil se v Kolíně Lev Borský, vlastním jménem Leo Bondy (+ 1944 v Osvětimi) - politik, filosof, novinář a publicista, účastník protirakouského odboje, který už v r. 1908 napsal, že cesta ke kulturnímu, hospodářskému a sociálnímu povznesení vede teprve přes samostatný stát. Proti Masarykovým hodnotám "dobra" stavěl Borský "hodnoty síly a moci". A shodou okolností právě v den sarajevského atentátu (28. 6. 1914) mu vyšel článek, v němž mimo jiné napsal: Pokud bude národ zdravý, pokud bude dychtit po správě svých věcí, bude v Čechách bojován tento boj. V tu chvíli T. G. Masaryk o zahájení protirakouského odboje ještě ani nezačal uvažovat. Za 1. světové války byl aktivním účastníkem domácího a zahraničního odboje. Svůj krajně protimasarykovský a "protihradní" výklad tohoto období české politiky uveřejnil v práci *Znovunabytí české samostatnosti* (1928). Krátkou dobu působil v diplomatických službách. Byl krajním českým nacionalistou, který nevěřil v úspěch mírových iniciativ Společnosti národů. Za nacistické okupace byl pro svůj židovský původ deportován do Terezína a odtud v říjnu 1944 do Osvětimi, kde zahynul.

3. 9. 1448 - Nenadálým nočním přepadem se Jiří z Poděbrad zmocnil Prahy (předstíral, že u Kačiny na Kutnohorsku shromažďuje vojsko k tažení do Saska). Menhart z Hradce byl zatčen a uvržen do vězení stejně jako předáci patriaci. Mocenská převaha se tak přesunula zcela na stranu Jednoty poděbradské, Jiří z Poděbrad se začal titulovat správcem Království českého. Do Prahy se 5. září vrátil Jan Rokycana, který se opět ujal správy kališnické církve.

3. 9. 1663 - Po předchozím dobytí pevností Nové Zámky překročilo vojsko osmanských Turků řeku Váh a přes Uherský Brod vpadlo na východní a jižní Moravu. Moravští stavové postavili na obranu pěší pluk a svolali veřejnou hotovost jízdy a pěších, která se však rozprchla. Vypleněna byla řada míst v Podolí a ve středním Pomoraví (Veselí, Strážnice, Podivín, Hustopeče, Lanžhot, Rajhrad), Turci pronikli až k Třebíči a Velkému Meziříčí. Císař vyslal na obranu Moravy 3 tisíce jezdců, kteří se spojili s moravským vojskem.

3. 9. 1878 - Narodil se v Příbrami Hanuš Jelínek (+ 28. 4. 1944 v Praze) - překladatel a básník - ústřední osobnost, jež zprostředkovávala rozvoj literárních styků mezi českou a francouzskou kulturou.

3. 9. 1918 - Vláda USA uznala Národní radu československou za československou vládu. Následovala další oficiální mezinárodní uznání: Japonskem (9. září), Itálií (3. října).

3. 9. 1948 - V Sezimově Ústí zemřel dr. Edvard Beneš (* 28. 5. 1884 v Kozlanech na Rakovnicku) - státní pohřeb byl stanoven na 8. září. Bezpečnost se obávala demonstrací proti režimu, a proto zastavila příliv návštěvníků do Prahy (zejména sokolů) a zmobilizovala 4 tisíce příslušníků Lidových milic jako pořadatelů. Při pohřebním obřadu došlo k nepokojům, zatýkání a zákrokům policie - viz i str. 3.

4. 9. 1723 - Konala se velkolepá korunovace Karla VI. (II.) za českého krále. O tři dny později proběhla korunovace císařovny Alžběty Christiny Brunšvické.

4. 9. 1843 - Narodil se v Liptovském Sv. Mikuláši Ján Levoslav Bella (+ 25. 5. 1936 v Bratislavě) - slovenský hudební skladatel, ředitel kůru, pedagog a kněz - nejvýznamnější slovenská skladatelská osobnost do vzniku Československa. Komponoval nejen chrámové skladby latinské, ale i na staročeské texty (motet *Hospodine, pomiluj ny*). V r. 1869 otiskl v pražském Daliboru úvahu *Slovanská hudba a spev slovenský*, 1872 v Hudebních listech stať *Podmienky a základy národnej hudby slovenskej*. Roku 1874 složil první slovenskou symfonickou báseň *Osud a ideál*. Roku 1881 vystoupil z Římskokatolické církve, opustil Slovensko, v Budapešti přestoupil k evangelikům a usadil se v sedmihradské Sibini (dnes Sibiu), kde složil operu *Kováč Wieland*. Teprve roku 1928 se vrátil na Slovensko a znovu se začal obírat slovenskými náměty (kantáty *Svatba Jánošíka a Divný zbojník*). Z 56 děl pro římskokatolické a 19 pro evangelické bohoslužby vyniká *Mše b moll* (1875-80).

5. 9. 1938 - Československá vláda přijala tzv. čtvrtý plán na řešení sudetoněmecké otázky (ten představoval v podstatě akceptování Henleinových autonomistických požadavků). Plán předal henleinovcům M. Hodža 7. září. Ti však o něm jednat nechtěli, i když měli dostat do rukou celé pohraničí.

6. 9. 1708 - Čeští králové byli opět uvedeni do kolegia kurfiřtů (readmise). Toto právo nevykonávali od husitských válek. Po třicetileté válce zůstalo Habsburkům jen volební právo, na říšském sněmu měla převahu protestantská knížata. Josef I. proto prosadil účast zástupce českého krále na kurfiřtských poradách. Readmise byla spojena se závazkem, že český král bude přispívat k říšským břemenům aspoň kurfiřtským podílem a 300 zlatými k vydržování předsedícího říšského soudu ve Wetzlaru. Stalo se tak bez účasti českých stavů, kteří nebyli žádáni ani o předběžné svolení, ačkoliv museli převzít (stejně jako stavové moravští a slezští) finanční krytí.

6. 9. 1748 - Bylo přijato nařízení o zpřísnění předpisů k výběru daní a vedení exekucí. Současně byl v Praze založen zvláštní soud pro stížnosti poddaných a bylo zavedeno bezplatné právní zastupování poddaných ve sporech s vrchností.

7. 9. 1848 - Plénum ústavodárného říšského sněmu schválilo konečný text zákona o zrušení poddanství a robotních břemen - císařem byl podepsán 9. září. Dovršil likvidaci středověkého feudálního systému.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

DVĚ SESTRY

Jistě znáte příběh z Lukáše 10,38-42 a nebude pro vás těžké správně odpovědět na následující otázky. Pro tajenku vypište všechna písmenka u správných odpovědí.

1. S kým šel Ježíš, když přišel do vesnice?

- a) s učedníky (JE) b) s farizeji (DV)

2. Co udělala Marta?

- a) poklonila se mu, když míjel její dům (EŘ) b) přijala ho do svého domu (N)

3. Jak se jmenovala její sestra?

- a) Zuzana (MI) b) Marie (JE)

4. Co udělala tato sestra?

- a) sedla si k Ježíšovým nohám a poslouchala jeho slovo (DN) b) šla vařit večeři (LK)

5. Co mezitím dělala Marta?

- a) obsluhovala hosta (OHO) b) připojila se k sestře (SA)

6. Líbilo se Martě počínání sestry?

- a) ano (PRA) b) ne (JET)

7. Jak reagovala?

- a) stěžovala si Ježíši (ŘE) b) pochválila svou sestru (VY)

8. Jak to hodnotil Pán Ježíš?

- a) dal za pravdu Martě (PU) b) dal za pravdu její sestře (BA)

(Řešení z minulého čísla: Pas mé beránky.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9